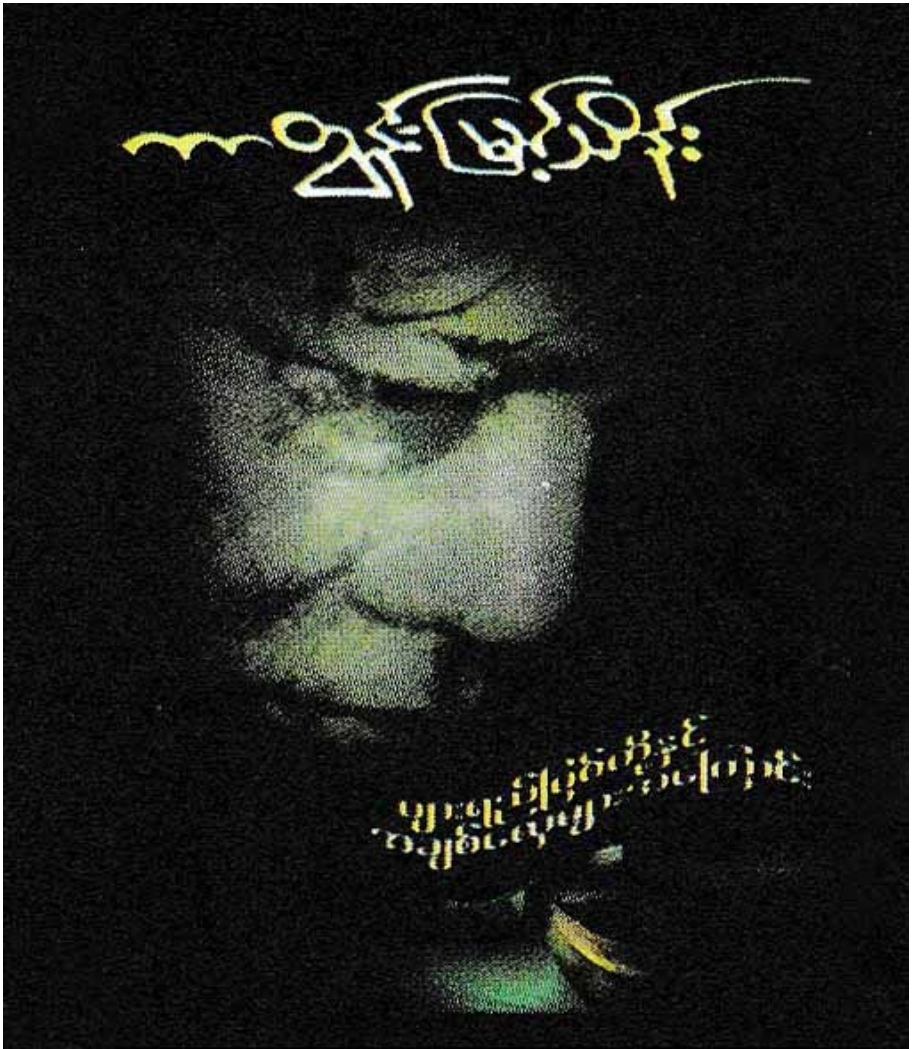

မင်းသိန်း

ပျားရည်မြစ်တို့နှင့်
အချစ်ဓမ္မများအကြောင်း

တုံ့ပြန်စကား

ငိုက်မြည်းအိပ်ပျော်နေသော ကျွန်တော့်အား တွန်းထိုးလှုပ်နှိုးကာ . .
. ကျွန်တော်၏ ပျားရည်မြစ်တို့ နှင့် အချစ်လှေများ အကြောင်း စာအုပ်ကို
ပရိသတ်ရှေ့မှောက်သို့ မဖြစ်မနေ အရောက်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရာတွင် ကူ
ညီပံ့ပိုးမှုအတွက် တစ်လှေကြီးဖြင့် အကောင်အထည် ဖော်ပေးခဲ့သော
သားအမိ ညီမတော်ဒေါ်စုစု၊ တူတော်မောင် မောင်ပြည်စိုး(မော်ရွှေချိုင့်
ကမ်းခြေဟိုတယ်) အမှတ် (၈၂) ဆီဆုံလမ်းနှင့် ဗဟိုလမ်းထောင့်၊ စမ်း
ချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တို့ အား လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှ
တ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။ ။

ကာတွန်းမြင့်သိန်း

* * *

အတောင်ကျိုးငှက်၏ လျှောက်လဲချက်

ရေတွင်းနားက သံပြားကြီးနေရာကို
ကြည့်လိုက်မိပြန်တော့ ဘေးပတ်လည်ကမြက်တွေ
ကွက်လပ်ကြီး နေရာကို တက်လာနေလိုက်ကြတာ
ပြည့်လှပြည့်ခင်တောင် ရှိနေပြီပဲ။
ဟုတ်တာပေါ့။ တစ်လလောက် ကြာခဲ့ပြီကိုး။
သံပြားကြီးရှိမနေတော့
မြက်ကလေးတွေ ရောက် လာပြီလေ။
အာဃာတအမုန်းတရားတွေ
လွင့်ပြယ်ကုန်ကြပြီဆိုပြန်တော့
အကြင်နာတွေ၊ မေတ္တာတွေ . . . ။

ချမ်းစိမ့်စိမ့်အအေးဓာတ်က အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကျုပ်ကို အိပ်ရာကနေ
လှုပ်နှိုးလိုက်တယ်။ လွတ်နေတဲ့ စောင်ကို ဆွဲခြုံပြီး ပြန်အိပ်စက်ဖို့ ကြိုး
စားပေမယ့် သက်ကြီးရွယ်အိုပိုင်းကို ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ဟာ ပြန်
အိပ်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အိပ်ရာထဲ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ အိပ်ပျော်ပြီး
အချိန်မတော် တစ်ရေးနီးပြန်ရင်လည်း ပြန်သွားအိပ်လိုက်။ ခဏလေးနဲ့
အိပ်ပျော်သွားတာပဲ။ အသက်ကြီးလာတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို မဟုတ်
တော့ဘူး။

‘ကား . . ကား . . ကား . .’

‘ကျလီ . . ကျလီ . .’

‘ကစ်ကစ် .. ကစ်ကစ် ..’

‘ပဲပြုတ် ..’

အင်းလေ .. အိပ်မရတာသာ ပြောနေတယ်။ ငှက်ကလေးတွေက မြည်၊ ပဲပြုတ်သည် တောင် တကြော်ကြော် အော်နေပြီဆိုတော့ မိုးစင်စင်လင်းပြီပေါ့။

အင်း . . . ကျုပ် တာဝန်မဲ့စွာနဲ့ နေ့သစ်တစ်ရက်ကို ပျင်းရိစွာ ဖြတ်သန်းရပေဦးတော့မှာ ပါလား။

နေ့သစ်လို့ သာ ပြောရတာပါလေ။ တကယ်တော့ အချိန်ကာလနဲ့ နေ့ရဲ့ အမည်နာမလောက်ကိုသာ အသစ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသတ်မှတ်နိုင်တာပါ။ ဒီလိုလေ . . . အချိန်တစ်ရက်တိုးလာခဲ့လို့ (ဥပမာ) မနေ့က (၁၀) ရက်ဆိုရင် ဒီကနေ့ (၁၁) ရက်ပေါ့။ အမည်နာမကျတော့လည်း ဒီနည်းပါပဲ။ မနေ့က အင်္ဂါဆိုရင် ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဟူး။ အဲဒီလို ပြောင်းသွားလို့ နေ့သစ်လို့ ဆိုနိုင်တာ။ ကျန်တာတွေကဖြင့် ကျုပ်အဖို့ အားလုံးဟာ မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျ၊ လှုပ်ရှားနေကျအတိုင်းတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ဘာမှ မဆန်းသစ်ဘူး။

အိပ်ရာထ၊ မျက်နှာသစ်၊ ဘုရားရှိခိုး . . .။ ဆယ်နာရီထိုးပြီး ဆယ့်တစ်နာရီဝန်းကျင်ရောက်တော့ ကျုပ်သားချက်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းနဲ့ ထမင်းစား၊ ရေမိုးချိုး၊ ပုတီးစိပ်ရင်းနဲ့ အိပ် . . .။

‘နောင် .. နောင် .. နောင် .. နောင် ..’

‘တို့ ဟူးသုပ် ...’

‘အုန်းနို့သာကူချိုချိုလေး ..’

အဲဒီဈေးသည် တွေ လာပြီဆိုရင် နာရီမကြည့်နဲ့ ။ သုံးနာရီပဲ . . ။ အဲ

ဒီလိုပဲ ညနေပိုင်းကိုရောက်။ သားချက်ထားတဲ့ ညနေစာစား။ ပုတီးစိပ်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ အိပ်ရာဝင် . .။ ကျေးသံ ငှက်သံလေးတွေ၊ ပဲပြုတ်သည် ၊ ဈေးသည် သံတွေနဲ့ ခုလို နိုးခဲ့ရပြန်တာပါပဲ။

သေခြင်းဆိုတဲ့ ဘူတာကို မရောက်သေးသမျှ နေ့သစ်၊ ရက်သစ်က လေးတွေကို တစ်ရက်ချင်း ဖြတ်ကျော်နေရဦးမှာ ပဲပေါ့။ ကျုပ်မျက်နှာသစ်ဖို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်း။ အိမ်ရှေ့ခြံထောင့်မှာ ရှိတဲ့ ရေတွင်းဆီကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။

‘ဟောဗျာ . . ဒီက သံပြား မရှိတော့ဘူး’

ခုတလော သံကြွပ်တွေ ဈေးကောင်းရနေလို့ ရေမြောင်းပေါ်ဖြတ်ပြီး တံတားလုပ်ခင်းထားတဲ့ သံပြားတွေ မကြာမကြာ ပျောက်ကြတဲ့ အသံတွေ ကြားကြားနေရတာမို့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကျုပ်သားကို သွားနှိုးပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ခေါ်ပြရတာပေါ့။

‘အမ်း . . အမ်း . . အင်း . . ဟင်း . .’

‘အားအား . . အား . . အီးအဲအဲ . .’

သူ မအိပ်ခင်ကတောင် ဒီသံပြား ဒီမှာ ရှိနေသေးတယ်လို့ သူက ပြောတာပါ။ ကျုပ်သားက ဆွံ့အနားမကြား ရှာဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ပေါ့ . . ။ တခြားသားသမီးတွေ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျုပ်ရင်ခွင်က ပျံ့ထွက်သွားကြပေမယ့် ဒီရွှေအကြီးကတော့ ကျုပ်ဆီမှာ ပဲ သောင်တင် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လေ။ အံမယ် . . ဒီကောင်ကြီး အသက်တောင် ခြောက်ဆယ်နားကို ကပ်နေပြီ။ ကပ်ရောပေါ့။ ကျုပ်အသက်ပဲ ရှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်။ ခုလို အသက်ရှစ်ဆယ် ပြည့်ခါနီးပြီဆိုတာ သိလိုက်ရင် ဘာရယ် မသိပါဘူးဗျာ။ ရယ်ချင်တာလိုလို၊ ငိုချင်တာလိုလို ခံစားမိတယ်။

အဲ . . အဲ . . အခု ဒီသံပြားကြီး သူ့နေရာမှာ မရှိတော့တာကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ အာရုံထဲကို ကျုပ်မိန်းမသန်းခင် မျက်နှာက ချက်ချင်းကြီးကို ရောက်ချလာတယ်။ ရောက်မှာ ပေါ့။ ဒီသံပြားကြီးကို သန်းခင် ဘိန်းစားဘအေးဆီကနေ နှစ်ကျပ်နဲ့ အဝတ်လျှော်ဖို့ ဝယ်ထားတာ မဟုတ်လား။ ခုတော့ သန်းခင်က ကျုပ်ရင်ခွင်က ပထမ ပျောက်သွားတယ်။ အခု သူဝယ်ထားတဲ့ ဒီသံပြားက ဒုတိယ ကျုပ်မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားရပြန်ပြီ။ ဒါတွေဟာ ဓမ္မတာ သဘောတွေချည်းပါပဲလေ။

အဲဒီသံပြားကြီးချထားတဲ့ နေရာကြီးဟာ မြေကွက်လပ်ကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်နေခဲ့တယ်။ အပင်ဆိုတာ ဘာပင်မှ ကို မပေါက်ဘဲ ကွက်လပ်ကြီး ဖြစ်ကျန်နေခဲ့တာနော်။ တီကောင်လေးတွေနဲ့ တီကျစ်စာတုံးကလေးတွေပဲ ရှိတယ်။ ပြောင်တလင်းကိုခါရော။

ဪ . . သန်းခင် ကျုပ်ကို စွန့်ခွာသွားလို့ ကျုပ်နှလုံးသားမှာ လစ်ဟာကျန်ခဲ့ရတဲ့ ကွက်လပ်ကြီးနဲ့ သံပြားကြီး မရှိတော့လို့ မြေကွက်လပ်ကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ နေရာကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းက သန်းခင် ကျုပ်ရင်ခွင်က ပျောက်ကွယ် သွားရခြင်းရဲ့ အဓိက အကျဆုံးအချက်၊ အမှန်ဆုံးအဖြေကို တိတိပပ ရရှိလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ် . . ဟုတ်တယ် . . ။

ကျုပ်က သာမန်အတွေးနဲ့ သစ်ပင်မြက်ပင်လေးတွေဟာ ရေရရင် လန်းဆန်း ရှင်သန်နိုင်ကြတယ်လို့ ပဲ ထင်ခဲ့တာ။ ခုမှ ဘယ်ဟုတ်လို့ လဲဗျာ။ စဉ်းစားကြည့်လေ . . ။ ဒီသံပြားကြီးပေါ်မှာ နေ့စဉ် ချိုးကြ၊ အဝတ်လျှော်ကြ . . ။ ရေဆိုတာ ဘယ်ပြတ်လို့ လဲ။ ဒါကြောင့် လည်း ဒီသံပြားပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိတဲ့ မြက်ပင်နဲ့ အလေ့ကျ ပေါက်ပင်လေးတွေဆိုတာ စိမ်းစိုလန်းဆန်း နေလိုက်ကြတာများ တောထလို့ ။

ဒီသံပြားကြီးအောက်ကိုလည်း ရေက အမြဲရောက်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပင်မှ မပေါက်နိုင်၊ မရှင်သန်နိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား။ မူလက သံပြား ဒီနေ့ ရ ၁ မှာ မချခင်က ထူပိန်းနေတဲ့ မြက်ကလေးတွေတောင် သေကုန်ကြတာ (ပျောက်ကင်းသွားကြတာ) ကွက်လပ်ကြီးကို ဖြစ်က ရောပဲ။ အဲဒါဘာကြောင့် လဲ။ ခုမှ သတိရမိတော့တယ်။ အလင်းရောင်မှ မရရှာဘဲကိုး။ သစ်ပင်ဆိုတာ ရေဝရုံနဲ့ မရှင်သန်နိုင်။ အလင်းရောင်ပါရမှ ရှင်သန်နိုင်၏ ဆိုတဲ့ အသိကို ကျုပ်ရရှိလိုက်တာနဲ့ အတူ . .

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာဟာလည်း သစ်ပင်တစ်ပင်၊ မြက်ပင် တစ်ပင် လိုပါပဲ။ အချစ်နဲ့ တူတဲ့ ရေလှိုင်းလှိုင်းရနေရုံနဲ့ မခိုင်မြဲနိုင်ဘူး။ မရှင်သန်နိုင်ဘူး။ ကြည်နူး ပျော်ရွှင်နိုင်စရာ ငွေရှိမှ ၊ အလင်းရောင်နဲ့ တူတဲ့ ငွေရှိမှ ခိုင်မြဲတည်တံ့နိုင်တယ် ဆိုတာပါပဲ။

ငွေကြေးမပြည့်စုံတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ အလင်းရောင်မရတဲ့ သစ်ပင်လို မရှင်သန်နိုင်၊ မခိုင်မြဲနိုင်ဘူး။ အကြောင်းကြောင်းနဲ့ ပျက်စီးရ၊ ပြိုကွဲရစမြဲပါပဲ။ ဟုတ်တယ် . . ။ ဒါတွေ ကျုပ် ခုမှ ဆင်ခြင်မိတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဒါ . . . အမှန်ပဲဆိုတာ ကျုပ်လုံးဝ လက်ခံတယ်။ ကျုပ်နဲ့ သန်းခင်တို့ ဆီမှာ အချစ်ဆိုတာ အလုံအလောက်ကို ရှိကြတယ်ဗျာ။ ရှိကို ရှိခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်ဘဝမှာ သူမှ သူ။ သူ့ဘဝမှာ လည်း ကျုပ်မှ ကျုပ်ဆိုတာ။ ခုချိန်ထိ ကျုပ် ယုံတယ်။ စက္ကူပါးနဲ့ မီးခဲထုပ်တယ်ဆိုတာလိုပါပဲ။ သန်းခင်ရဲ့ လူတိုင်းလက်မခံနိုင်တဲ့ အော့နှလုံးနာစရာ လုပ်ရပ်ကြီးကို ကျုပ်က သန်းခင်နဲ့ ကျုပ်တို့ တကယ် ချစ်ခဲ့ကြတာပါဆိုတဲ့ ဖြေတွေးတွေနဲ့ ကြိတ်တွေးခဲ့တာ အခါခါပါ။ ကဲ . . ဒါဆို သန်းခင်က ကျုပ်ရင်ခွင်ကနေ ရင်ခွင်သစ်ကို ဘာအကြောင်းကြောင့် ရောက်ရှိသွားနိုင်ရသလဲတဲ့ ။ ဒါ . . . မေးစရာပဲ။

အဲ . . အဲဒါပြောတာလေ။ ကျုပ် ခုမှ ဒီသံပြားကြီးရဲ့ အောက်မှာ မြက်
ပင်တွေ မပေါက်နိုင်တာကိုမြင်မှ အဖြေရပါတယ်ဆို။ ပြောမယ် . . ကျုပ်
ပြောမယ်။ ကျုပ်နဲ့ သန်းခင်တို့ ညားကြစဉ်က ကျုပ် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊
သူ့အသက်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်တယ်ဆိုရုံပဲ ရှိကြသေးတာ။ အချစ်နဲ့
ပတ်သက်လို့ သူကလည်း ကျုပ်နဲ့ တွေ့မှ ၊ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကိုမြင်
မှ သိကြရတာ။ သိကြတယ် ဆိုတာ ချစ်ခင်တွယ်တာမူတွေ အလုံးအရင်း
နဲ့ လိမ့်ဆင်း လာပြီး တားမရ ဆီးမနိုင်၊ မအောင့်နိုင်မအီးနိုင်။ လူကြီး
တွေ သိသွားခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ ကြောက်စိတ်နဲ့ ဝေးရမှာ ကို၊ ခွဲရမှာ ကို ကြောက်
ကဲတဲ့ စိတ် တစ်ခုတည်းပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဆင်ကန်းတောတိုး
ခိုးပြေးကြတဲ့ အထိ သတ္တိတွေ ရှိလာကြတာကို သိတယ်လို့ ပြောတာ
နော်။ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် အသိမျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်
ဘူး ။

သန်းခင်နဲ့ ကျုပ် အတူနေနေကြရပြီ။ ‘ငါတို့ လင်မယားတွေ
ဖြစ်သွားကြပြီနော်’ . . ဆိုတဲ့ စကားလေးကို သူနဲ့ ကျွန်တော် တစ်လှည့်စီ
အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မေးမေးပြီး တလိပ်လိပ် တက်တက်လာနေတဲ့ အ
ပျော်စိတ်ကလေးတွေနဲ့ သူ့ကို ကိုယ်ကဆိတ်၊ ကိုယ့်ကို သူကထု၊ တခိုးခိုး
တခစ်ခစ် ရယ်ကြရတာလည်း အမောပါပဲ။

တစ်ရေးနီးလို့ သူ့အသားလေးထိမိပြီး မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်လာတိုင်း အ
တိုင်းအဆမရှိ ပျော်ရတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူ့ရော၊ ကျုပ်ပါ ‘၏ သည် မ
လွဲ’ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် မရိုးနိုင်အောင်
ပြောခဲ့ကြတာတွေကိုလည်း ခုထိ မမေ့သေးတာ အမှန်ပါ။
ကြားလေသွေးမှာ စိုးတယ်ဆိုတဲ့ ကာလဟာ အဲဒီကာလလို့ ဆိုရင် ရတ
ယ်။ တစ်အိမ်တည်း၊ တစ်ခန်းတည်းမှာ အတူနေနေကြရပေမယ့် ကျုပ်ရ
င်ခွင်ထဲမှာ သန်းခင် မရှိရင် ဟာနေသလို ခံစားရတာမို့ အဟင်း . . ဟင်း

..ဟင်း ..အဟီး ..။

ကျုပ်တို့ ရဲ့ အနာဂတ်ခရီးတွက် ကျုပ်တို့ ဘဝကို ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ စတင်ခဲ့ကြရတယ်။ မစလို့ က မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ ခါးသေးရင်ချိုလို့ စာဖွဲ့ရမယ့် သန်းခင် ခါးကလေးက တုတ် လာပြီး ရှုပ်နေတဲ့ ဗိုက်ကလေးကလည်း မို့လာတယ်။

အဲလို .. အဲလိုတွေ ကျုပ်နဲ့ သန်းခင်တို့ ရရှိလာလိုက်တဲ့ အချစ်ရဲ့ ဆုလာဘ်တွေကဖြင့် ဟား ..ဟား ..ခြားလိုက်ပါတယ်ဆိုရင် နှစ်နှစ်ပေါ့။ ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် .. နီးသလား မမေးနဲ့ ။ သန်းခင် ပါ ပဲပြုတ်တောင်း ခေါင်းပေါ်တင်ရတဲ့ ဘဝကို နှစ်တိုတိုနဲ့ ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ကလေးက ခြောက်ယောက်၊ ကျုပ်နဲ့ သန်းခင်ပါပေါင်းတော့ ပါးစပ်က ရှစ်ပေါက်မဟုတ်လား။ သူပဲပြုတ်ရောင်းပေမယ့်လည်း ပါးစပ်ရှစ်ပေါက်ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ ကျတော့ ဆိုက်ကားက ရတဲ့ ငွေ၊ ပဲပြုတ်တောင်းက ထွက်လာတဲ့ ငွေနဲ့ က ဘယ်လောက်မှာ လဲဗျာ။ အမြဲလိုအပ်ချက်တွေနဲ့ သံသရာလည်နေပြီပေါ့။

အဲဒီကတည်းက ကျုပ်နဲ့ သန်းခင်တို့ ဘဝမှာ သာယာကြည်နူးမှုဆိုတာ စပါးတွေ ရိတ်သိမ်းပြီး သွားတဲ့ လယ်ကွက်လို ပပ်ကြားအက်တွေ အစားဝင်လာရပြီး ပူပြင်းသွေ့ခြောက်မှုက ကမ်းကုန်နေမှ ကိုး။

ကြားလေသွေးရင် ဝေးတယ်ထင်တဲ့ ဘဝကနေ ခုတော့ အိပ်ရာ ဝင်ရင်တောင်မှ သန်းခင် ရင်ခွင်မှာ က နို့စို့ကလေး။ သူနဲ့ ကျုပ်ကြားမှာ က ပိုးလိုးပက်လက် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်မောကျနေတဲ့ အကြီး၊ အငယ်၊ အလတ် ဆိုတာတွေပေါ့။ ဆော့ကြ၊ ကစားကြရာက အိပ်ရာဝင် လာကြတာလေ။ ထွေးပြီးသားတံတွေးပြန်မျိုရမှာ ရွံရှာသလိုပါပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ကျုပ်

တို့ ရဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို ကျုပ် မေ့အောင် ကြိုးစားမေ့ထားခဲ့တာလည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။ အခုမှ ဒီအဝတ်လျှော်သံပြားကြီး မရှိတော့တာနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ပြန်တွေးနေမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခါတိုင်းခါတိုင်း တွေးမိတုန်းကလို ကျုပ်ရင်မှာ နာကျင်မှုတွေ ဝင်မလာကြဘူး။ သိလား . . ။ နာကြည်းမှုအစား အသိတရားနဲ့ ယှဉ်တွဲ သံဝေဂတွေ ရမိသလိုပဲ။

အရာအရာတိုင်းဟာ ဒီသဘောပါပဲလေ။ ဝတ္ထုပစ္စည်းနဲ့ ရုပ်ခန္ဓာတွေဟာ ကာလရှည်ကြာလာတဲ့ အခါ ဧရာရင့်ရော်လာကြသလို အသိဉာဏ်တွေကျတော့ ရင့်ကျက်လာကြတယ်။ ဒေါသတွေ၊ အာဃာတတွေကို တရားနှလုံးသွင်းမှု မှန်ကန်လာတာနဲ့ အမျှ မျှတမှန်ကန်တဲ့ အသိတရားတွေ ရရှိလာကြတယ်။

သန်းခင် ကျုပ်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးစဉ်ကဆို ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးအိမ်တစ်ခုလုံး ဒေါသမီးတွေ ဟု နုံးဟု နုံးတောက်နေလေတော့ သန်းခင် စွန့်ခွာပြေးရခြင်းရဲ့ အဓိက တရားခံဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတရား အမှန်ကို မမြင်နိုင်၊ မရှာဖွေနိုင်ခဲ့ဘူး။ အခု ဒီသံပြားကြီးရဲ့ အောက်မှာ ရေကိုလှိုင်လှိုင်ရနေပါလျက်နဲ့ မြက်ကလေးတွေ မရှင်သန်နိုင်ခဲ့တာ မူလက မြက်ပင်ကလေးတွေ ဘဝဆုံးခဲ့ရရှာတဲ့ အကြောင်းရင်းကို တွေ့မြင်တော့မှ ဟိုတစ်ချိန်က အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ အယူခံဝင်ခဲ့ရတဲ့ ၊ လျှောက်လဲချက်တွေ ပေးခဲ့ရတဲ့ သန်းခင်ရဲ့ စာနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ပြန်ပြီး သုံးသပ်မိတော့တယ်။

ကိုချစ်လှိုင်ရယ် . . ရှင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်မ မပြောဝံ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အနစ်နာခံပြီး၊ ဘဝဆုံးခံပြီး ဒီလမ်းကို ရွေးလိုက်ရတာပါဆိုတာကိုတော့ ပြောပါရစေ။ ရှင်သိရင် တော်ပါပြီ။ ကျွန်မ ရှင့်အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မပဲ

အသိဆုံးပါ။ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆိုက်ကားနင်းနေရှာတဲ့ ကိုချစ်လှိုင်ကို လူဆင်းရဲနေတဲ့ ကြားက စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ဘယ်လိုမှ ထပ်မံပေးရက်ခဲ့လို့ ခုလိုတွေ ဘဝဆုံးရတာပါ။

ဒီကလေးခြောက်ယောက် ကြီးလာတာနဲ့ အမျှ အိမ်စရိတ်က တက်တက် လာတယ်။ ကျွန်မ ပဲပြုတ်ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံကလည်း ဘာရလို့လဲ။ ဒီအခက်အခဲတွေ ကိုချစ်လှိုင်ကို မသိစေချင်လို့ ပါရှင်။

သုန္ဒရီမိမိ ၂၁ ပိုက်ဆံချေးပြီးရင် ပြန်ဆပ်တယ်ဆိုတာမရှိဘဲ ထပ်ထပ်ချေးနေရတော့ သူ့ကိုစကားနဲ့ ချွေးသိပ်ခဲ့ရတယ်။ စကားနဲ့ ချွေးသိပ်ခြင်းဟာ ကြာတော့ ပျော့ကွက်လို ဖြစ်နေတယ်။ ယူထားတဲ့ ငွေကလည်း များ လွန်းလာတော့ မထင်မှတ်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားတဲ့ ၊ တွေးထင်မထားမိတဲ့ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်မ ကိုချစ်လှိုင်ရဲ့ မျက်နှာကို ဘယ်လိုမှ မကြည့်ဝံ့လောက်အောင် ခံစားရတယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ရွံရှာလာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဘဝ၊ ကျွန်မ နာမည်အပျက်ခံပြီး သူခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်သွားမိတာပါ ကိုချစ်လှိုင်ရယ်။ ကျွန်မမရှိတော့ရင် ကိုချစ်လှိုင်ရဲ့ အမေတွေ၊ အစ်မတွေရဲ့ အကူအညီကိုရပြီ။

ကျုပ် ခုတော့ သန်းခင်ပြောစကားတွေဟာ အမှန်တွေဖြစ်ရမယ်လို့ လက်ခံလာတယ်။ တကယ်တော့ သူနဲ့ လိုက်သွားတဲ့ သူငွေချေးတဲ့ သန်းမောင်ဆိုတဲ့ ကောင်က လူရိုးလူကောင်းဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိကြတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် လည်း ခုချိန်ထိ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ။ သူပိုင်လုပ်ငန်းလေးနဲ့ ငွေရေးကြေးရေးကလည်း အဆင်ပြေ။ ပြီးတော့ ကျုပ်နဲ့ လည်း ခင်နေတာပဲ။ ကျုပ်နဲ့ ညည ကျားလာလာထိုးတယ်။ ခြင်းခတ်တယ်။ အိမ်ချင်းကလည်း ကပ်လျက်နေကြတာ။

အနေနီးတယ်လို့ ပြောနိုင်တဲ့ အပြင် ငွေလိုအပ်တဲ့ လူက ငွေပိုတဲ့ လူ ဆီမှာ ငွေချေးတာကလည်း သဘာဝကျတဲ့ ကိစ္စပဲ။ အဲ . . ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ သန်းခင်ဆိုတာက ဖိုနဲ့ မ။ ကျုပ်မိန်းမမို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ သန်းခင် က ကလေးခြောက်ယောက် အမေသာဆိုတာ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အသားဖြူဖြူ၊ ခပ်ကျစ်ကျစ် ကိုယ်လုံးနဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်မိန်းမမျိုးနဲ့ မှ မတွေ့ဖူးသေးတဲ့ သန်းမောင်လို လူပျိုကြီးအဖို့ ကတော့ . .

တိမ်ဖုံးပါလို့ လမသာပေမယ့် တိမ်စင်တော့လည်း လရောင်ပြာနိုင် သလိုပဲပေါ့လေ။ ခုတော့ အသက်တွေကြီးကြ။ နှစ်တွေကလည်း ကြာခဲ့ပြီ။ သူစိမ်းပြင်ပြင် နေခဲ့ကြတာကလည်း အထာကျ၊ နေသားကျ လာမှ ကိုး။ သန်းခင်ကို ကျုပ်အပြည့်အဝ နားလည်လို့ ရခဲ့ပါပြီ။

သံပြားကြီး မရှိတော့တာကို မြင်လိုက်ရစဉ် သူခိုးကို စိတ်ဆိုးမိပေမယ့် ခုတော့ သန်းခင်ပေါ်မှာ ကျုပ်မကျေနိုင် မချမ်းနိုင်ရှိနေခဲ့တဲ့ အမုန်း တရားနဲ့ နာကြည်းမှုတွေ လွင့်စဉ်ပျောက်ပျက်သွားရတာမို့ သူခိုးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မလိုလို။ ကျုပ်ဘဝမှာ ဒီဒဏ်ရာ၊ ဒီဝေဒနာကလွဲရင် အတော်ကြီးကို ငြိမ်းချမ်းနေပြီ မဟုတ်လား။

က ျပ ခဆ ဝီမ ျာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရွှေအကြီးကလွဲရင် သားသမီးအားလုံးကလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ သူ ဖြစ်ကုန်ကြပြီဆိုတော့ သားသမီးတွေဆီက တတ်နိုင်သူက တတ်နိုင်သလို၊ မတတ်နိုင်သူက မတတ်နိုင်သလို ငွေကြေး၊ ဆေးဝါးနဲ့ အစားအစာလေးတွေ ပေးကြကမ်းကြ၊ ထောက်ပံ့ကြလို့ ကျုပ်နဲ့ ရွှေအတို့ အတွက် ဘာမှ ပူစရာမရှိတော့ဘူး။ ရွှေအကြီးက ချက်ပြုတ်။ ကျုပ်အလုပ်က ဟိုအစမှာ ဖော်ပြသလိုပါပဲ။ စိပ်ပုတီးစိပ်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ စားလိုက် အိပ်လိုက်ပဲလေ။ တစ်လပြည့်လို့ သားသမီးတွေရောက်လာ ထောက်ပံ့ကြတော့မှ ပဲ . . .

‘ဟေး . . လကုန်ပြန်ပြီလား’ လို့ မေးယူရတော့တယ်။ သမီး အကြီးမ နဲ့ မြေးကလေးရောက်လာတဲ့ နေ့က သူတို့ သားအမိအပြန်မှာ ရွှေအကြီး က သူတူလေး ကုပ်ပေါ်တင်လို့ ၊ ကျုပ်က တုတ်ကောက်ကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လို့ . . .

သမီးနဲ့ မြေးကို ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့ကြတယ်လေ။ သမီးကြီးက တစ် လမ်းလုံး ကျုပ်ကို အားဆေးမှန်မှန်သောက်ဖို့ ၊ ရေချိုးတာ သတိထားဖို့ ၊ ညအိပ်ရင် ရာသီဥတုက အေးလို့ စောင်ခြုံဖို့ . . အစုံပါပဲ မှာ နေလိုက် တာ။ ကျုပ်ရယ်ချင်လာတာနဲ့ သမီးကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သမီး က ခုမှ သူ့အမေနဲ့ ပိုတူလာသလိုပဲ။

‘သမီး . .’

‘ရှင် . . ဘာလဲအဖေ’

‘သမီးတို့ အဖေကိုတော့ ထောက်ပံ့ကြပါရဲ့ ။ သမီးတို့ အမေကိုရော မထောက်ကြဘူးထင်တယ်။ သူကော ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့ လား’

ကျုပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စကားစပ်မပြောဖူး၊ မမေးဖူးခဲ့လို့ ထင်ရဲ့ ။ သမီးကြီးက မယုံသလို အကြည့်နဲ့ ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်စိတ် ထဲမှာ သမီးစကားကို စောင့်စားမနေနိုင်တော့လို့ . .

‘အဖေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ မိဘဟာ မိဘပဲသမီး။ အဖေ ဘာလုပ်လုပ်၊ အမေဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သားသမီးဆိုတာ မိဘအပေါ်မှ ကျေးဇူးသိတတ်ရမယ်။’

သမီးတို့ အမေနဲ့ အဖေကိုဆိုရင် သားသမီးတွေက အဖေအပေါ်မှာ ပဲ တို့ အဖေက သားသမီးတွေတစ်ပြုကြီးကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်ပြီး ကျွေးခဲ့တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး အဖေကိုပဲ ချစ်ကြ၊ ရိုသေကြတယ်။ အဖေ

နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီးတို့ အမေအပေါ်မှာ နာကြည်း မုန်းတီးခဲ့ကြသည်။ ။

‘တကယ်ကကွယ် . . အဖေက သမီးတို့ ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကျွေး ခဲ့ရပေမယ့် သမီးတို့ အမေလို သမီးတို့ အတွက် လူတကာ ကဲ့ရဲ့ ခံရ အောင် ဘဝအဆုံးခံ၊ အနစ်နာခံသွားရတဲ့ အထိ အရင်းအနှီးမကြီးပါဘူး သမီး။ တကယ်က သားသမီးတွေအတွက်နဲ့ သူ . . သူ . .’

ကျုပ်သမီး နားလည်အောင် ရှင်းပြနေရင်း ကျုပ်နဲ့ သန်းခင် နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြစဉ်ကာလက ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲကနေ ပြုံးရွှင်တက်ကြွနေတဲ့ သန်းခင်ရဲ့ မျက်နှာလေးဟာ မြကန်သာရဲ့ အလယ်မှာ ငွားငွားစွင့်စွင့် လန်းဆန်းတင့်တယ်နေတဲ့ ပဒုမ္မာကြာအလှပမာရှိခဲ့ရပေမယ့်

သားသမီးကိစ္စတွေနဲ့ ပဲပြုတ်တောင်း ခေါင်းရွက်ရှာဖွေလာရတဲ့ အခါတုန်းကဆိုရင် သနပ်ခါးကင်းပြီး အဆီတဝင်းဝင်း ပြန်နေတဲ့ နေလောင်မျက်နှာ၊ ဆီမလူးနိုင်လို့ ပြောင်းဖူးမွေးလို နီကြင်ကြင် ဆံပင်နဲ့ အပူသည် ရုပ်ပေါက်နေရတဲ့ အဖြစ်ကို ကျုပ်ပြန်ပြီး နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေမိတယ်။

‘ဪ . . သန်းခင် . . သန်းခင်။ အေးပါလေ . .။ သမီးကိုယ်တိုင် အခု အမေဘဝ ရောက်နေပြီပဲ။ အဖေကိုယ်တိုင် အဖေဘဝနဲ့ ပြောနေတာ နော်။ ဖခင်တွေ ဘယ်လိုကောင်းကောင်း၊ တာဝန် ဘယ်လိုလိုကျေကျေ မိခင်တွေကိုတော့ မမိဘူးသမီး။ သူတို့ ရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ အနစ်နာခံမှုတွေကို ဘယ်အဖေမှ လိုက်မမီပါဘူး။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး တောင်မှ ပဲ မိခင်ရဲ့ နို့တစ်လုံးဖိုးသာ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုခဲ့ကြတယ်။ တင်စားကြတယ်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေရယ်။ သမီး သွားတွေ့ပါ့မယ်’

သမီးဆီက ကတိစကားရလိုက်တော့ ပျော်သွားသလို ခံစားတယ်။

သမီးတို့ ကားပေါ်တက်တော့မှ ပဲ သမီးနဲ့ မြေးကို လက်ပြန်ဆက်။
သား ရွှေအနဲ့ ကျုပ် အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ခြံထဲရောက်လို့ ရေတွင်းနားက သံပြားကြီးနေရာကို ကြည့်လိုက်မိပြန်တော့ ဘေးပတ်လည်က မြက်တွေ ကွက်လပ်ကြီးနေရာကို တက်လာနေလိုက်ကြတာ ပြည့်လှပြည့်ခင်တောင် ရှိနေပြီပဲ။ ဟုတ်တာပေါ့။ တစ်လလောက် ကြာခဲ့ပြီကိုး။ သံပြားကြီးရှိမနေတော့ မြက်ကလေးတွေ ရောက် လာပြီလေ။ အာဃာတ အမုန်းတရားတွေ လွင့်ပြယ်ကုန်ကြပြီဆို ပြန်တော့ အကြင်နာတွေ၊ မေတ္တာတွေ . ။

ခုတစ်လော ကျုပ် ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။ သန်းခင်ကိုချည်း အိပ်မက်မက်နေတယ်။ ဟုတ်တယ် . . ။ ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါ ရှိမှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျုပ်ပြန်စုစည်း ကြည့်နေမိတယ်။

‘ကိုချစ်လှိုင်ရယ် . . ရှင် ကျွန်မစကားကို မယုံဘူးလား။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း ပါ။ ‘ငယ်ကချစ်၊ အနှစ်တရာ မမေ့သာ’ . . တဲ့ ။ ဟင်း . . ဟင်း . . ကိုချစ်လှိုင်နဲ့ ကျွန်မတို့ က ဘယ်အရွယ်က ချစ်ခဲ့ကြတာလဲ။ သန်းခင်ရဲ့ အချစ်ဦး၊ အချစ်ရဆုံး ကိုချစ်လှိုင်ဟာ ခုချိန်ထိ သန်းခင်ရဲ့ ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲ မှာ ရှိနေတုန်းပါရင်။ ကျွန်မဘဝကြီး နစ်မွန်းဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ကိစ္စမှာ သန်းခင် အလိုဆန္ဒအရ မဟုတ်ရပါဘူး ကိုချစ်လှိုင်ရယ်’

အိပ်မက်ထဲမှာ သန်းခင်ဟာ ကျုပ်နဲ့ ရခါစကအတိုင်း နုနုရွရွလေးနဲ့ လှနေတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေကလည်း လေထဲမှာ တလွင့်လွင့် လှုပ်ရှားလို့ ။ ကျုပ် သူ့ဆီကို လက်ဆန့်တန်းလိုက်ရင်ပဲ သူက ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တဲ့ အထိကို ပြေးဝင်လာတယ်လေ။

အို . . သူက ငယ်ငယ်တုန်းက လှနေသလိုပဲ။ ကျုပ်ရင်တွေဟာလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ခုန်နေကြတယ်။ ပြီးရယ်ပြီး ကျုပ်ကို မော့ကြည့်နေတဲ့ သူ့ကိုယ်ကလေးကို အားရပါးရ ကျုံးဖက်လိုက်တော့တာပေါ့။ သူက ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲကနေ ငါးရှဉ့်တစ်ကောင်လို ရှောထွက်သွားပြီး အဝေးကို ပြေးသွားပြီ။ ကျုပ် သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်ရင်းနဲ့ အိပ်ရာက လန့်နိုးသွားတော့တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ အိပ်ရာဝင်တိုင်း သူနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေတောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါရောလား။

ကျုပ် ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်ပါလိမ့်။ သန်းခင်ကိုသာ မြင်ယောင်နေပြီး သူ့ရဲ့ ခေါ်သံကိုတောင်မှ ကြားသလိုလို။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး . . တစ်မျိုးပဲ။

“အဖေ . . အဖေ . .”

‘ဟဲ့ . . သမီး။ ဘာတုံး . . ဘာဖြစ်လာတာတုံး။’

‘အမေဆုံးသွားပြီ အဖေ’

ကျုပ် ရုတ်တရက် ဆွံ့အသွားသလိုပဲ။ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ဘဲ ခဏတာတွေဝေနေပြီးမှ ‘ဘယ်တုံးက ဆုံးတာလဲ’ လို့ မေးဖြစ်တယ်။

‘ညဆယ်နာရီက ဆုံးတာ’

‘အင်း . . သန်းခင်။ လူ့ဘဝကို နိဂုံးချုပ်သွားရှာပြီပေါ့လေ’

‘အဖေပြောပြီးတဲ့ နောက်နေ့ပဲ သမီးအမေ့ကို သွားတွေ့ပါတယ်’

‘ဘာတွေပြောလဲ’

‘သမီးလာတာကို အမေ သိပ်အံ့ဩပြီး ဝမ်းသာနေပုံရတယ် အဖေ။ သမီးက အဖေ သမီးကို ပြောတာတွေ ပြန်ပြောတော့ တရှုံ့ရှုံ့ငိုလိုက်တာ’

အဖေရယ်။ အားရအောင် ငိုပြီးတော့မှ သမီးတို့ အဖေကော နေကောင်း
တယ် မဟုတ်လား။ ကိုချစ်လှိုင် အသက်ကြီးပြီ။ ဂရုစိုက်ကြပါတဲ့ ။ မော
င်လေးတွေ၊ ညီမလေးတွေကို မေးလို့ အားလုံးကို သွားလိုက်ကြဖို့
သမီးပြောတော့ သူတို့ လည်း သွားလိုက်ကြတယ်လေ’

‘ဒါနဲ့ သူက ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလဲ’

‘အားလုံးလည်း အဲဒါကို အံ့သြနေကြတာ။ မောင်လေးတို့ ၊ ညီမလေး
တို့ သွားတုန်းကတောင်မှ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပဲလို့ ပြောကြတယ်’

‘အေးလေ . . သူ့သားသမီးတွေ မြင်သွားလိုက်ရသေးတာပေါ့’

‘ရွှေအကြီးနဲ့ အဖေ့ကိုသာ မတွေ့သွားရတာပါ။ မြေးတွေကိုလည်း
သူတွေ့လိုက်ရပါတယ် အဖေရယ်’

ကျုပ်ရင်ထဲကနေပဲ သမီးစကားကို တုံ့ပြန်နေမိတယ်။

‘အဖေကလည်း ဒီရက်တွေထဲမှာ သန်းခင်နဲ့ ညတိုင်းလိုလို တွေ့နေရ
ပါတယ် သမီးရယ်’

သမီးရဲ့ ပုံရိပ်ဟာ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ မှုန်ဝါးလာတာကြောင့် သမီးကို
ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ ရေတွင်းနားကို ဆင်းလာရတယ်။ ကျုပ်နားထဲ
မှာ စောစောက သန်းခင်က ကျုပ်နေကောင်းလားလို့ မေးတယ်ဆိုတဲ့ သ
န်းခင်ရဲ့ အမေးစကားတွေဟာ ခုခါမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကို
စိုးရိမ်ကြောင့် ကြမူ မျက်နှာလေးနဲ့ မေးနေတာ ကြားနေသလိုမျိုး မြင်
ယောင် ကြားယောင်နေရတယ်။

‘နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား ကိုချစ်လှိုင်။ အသက်ရ လာပြီနော်။
ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်။ သိလား . . ’

ပြည့်လျှံထွက်ကျလှလှ မျက်ရည်တွေကို ကျုပ်လက်ဖမိုးနဲ့ ပွတ်သုတ်

လိုက်မိတယ်။ မြင်ကွင်းကြည်လင်သွားတော့ သံပြားကြီး မရှိတော့တဲ့
မြေကွက်လပ်ကြီး တစ်ပြင်လုံးပေါ်မှာ စိမ်းစိမ်းညိုညို၊ သိပ်သိပ်သည်း
သည်း ပေါက်ရောက်ရှင်သန်ခွင့်ရနေကြတဲ့ မြက်ခင်းကလေးကို ကျုပ် ပီ
ပီပြင်ပြင် မြင်တွေ့နေရပါပြီ။ ။

(အလင်္ကာဝတ်ရည်မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ- ၁၊ အမှတ် - ၂/ ၂၀၁၀-ဇွန်လ)

*